

בס"ד ❖ שב"ק פרשת ואתחנן - נחמו ❖ ט"ו מנחם אב התשס"ח ❖ גיליון מספר 206 ❖ שנה רביעית
 יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ מרכז תורני ללימוד פנימיות התורה והחסידות
 לאורו של כ"ק האדמו"ר מקומרנא רבי שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖
 info@ohrshalom.net ❖ כתובת דואר אלקטרוני

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הזוהר - בזכות התורה יצאו ישראל

"הן עוד היום גדול יוגי". מקרא זה העמידו, כשישראל יתעוררו בתשובה לפני הקב"ה, בזכות התורה ישוּבו לארץ הקדושה, ויתקבצו מן הגלות, כי ודאי יום אחד תהיה גלות לישראל ולא יותר, דהיינו יומו של הקב"ה שהוא אלף שנים, והיינו אלף החמישי, ז"ש "נתנני שוממה כל היום דה", ואם לא ישוּבו אז יאמר הקב"ה, "הן עוד היום גדול, לא עת האסף המקנה" - בלא זכות ובלי מעשים טובים. אבל רפואה אחת יש לכם, "השקו הצאן" - עסקו בתורה, שתהיינה נשקות ממימי התורה, "ולכו רעו" - ותלכו, למקום המנוחה, למקום טוב וחמדה של נחלתכם. פירוש אחר. הן עוד היום גדול, זה היום שנקרא יום מהומה ומבוסה ומבוכה, אשר ביום ההוא נחרב בית המקדש וישראל נפלו בגלות. ומשום המעשים הרעים שעושים ישראל, יום ההוא נמשך ומתגדל. ז"ש, הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה, משום שהם מאריכים ליום ההוא של הגלות, "השקו הצאן" הוא כמו שלמדנו, דהיינו בדברי תורה, כי בזכות התורה יצאו ישראל מן הגלות.

ישראל מה הם אומרים, היינו, "ויאמרו, לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים", היינו עד אשר יאספו כל שאר הימים העליונים, דהיינו הספירות הקדושות, "וגללו את האבן" - וגללו דין קשה שהוא שבאותו יום השולט על פי הבאר, שמשום זה, נמצאת הבאר - שהיא המלכות, עמנו בגלות. וכשתתגלה הבאר ההיא ואותה אבן, שהיא דין הקשה, לא תשלוט עליה, מיד "והשקינו הצאן".

ועתיד הקב"ה באחרית הימים להחזיר את ישראל לארץ הקדושה, ולקבצם מן הגלות, ומה הוא סוף הימים. היינו אותה שהיא אחרית הימים, דהיינו מלכות, שהיא סוף כל הספירות, הנקראת ימים. באחרית הימים הזה סובלים ישראל גלות, ז"ש, "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים", וכתוב, "וקראת אתכם הרעה באחרית הימים" - באחרית הימים הוא בדיוק, כי זו היא כנסת ישראל, שהיא המלכות, שהיא בגלות. ועם אחרית הימים זו, מקבלים עונש בגלות. ובזו, יעשה הקדוש ברוך הוא נקמות לישראל תמיד. ז"ש "אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים". ובכל מקום שכתוב אחרית הימים. זו היא - דהיינו המלכות. והקב"ה עתיד להשיבה למקומה, ז"ש, "והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' וגו'". וזו היא שנקראת יום. דהיינו יום האחרון, כי כל ספירה נקראת יום.

מאורות הפרשה -

כתב האדמו"ר רח"י בספרו [בית אבות] על הפסוק "כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו..", שהנה נאמר בגמרא ברכות (ח) "רי אמי ורי אסי אעיג דהוּו להו תליטר בי כנישתא בטבריא לא הוּו מצלו אלא ביני עמודי היכא דהוּו גרסי", שהיו מתפללים רק במקום שלמדו תורה, כי ע"י לימוד התורה היו ממשיכים את קדושת בית המקדש לשם, על דרך מאמר חז"ל (מנחות ק"י) על הפסוק "זאת התורה לכולה" (ויקרא ז) כל העוסק בתורת עולה כאלו הקריב עולה. ולכאורה, איך יכולים היו להקריב עולה חוץ למקומו?

מוכרחים אנו לומר כי ברוב קדושתם הם ממשיכים את בית המקדש אל ביתם, והרי שפיר כאילו הקריב עולה. ולכן במקום דגרסי ממשיכים לשם קדושת בית המקדש ושם אפשר להתפלל שעולה תפלתם למעלה.

וזה שרמז משה רבינו כשאמר "מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כה' אלקינו בכל קראנו אליו", שהקב"ה מקבל את תפילתנו בכל מקום.

אך כיצד להגיע לכך? המשיך הכתוב "ומי גוי גדול, אשר לו חקים ומשפטים צדיקים, ככל התורה הזאת, אשר אנכי נתן לפניכם היום", על ידי שעוסקים בתורה הקדושה, בכל מקום שקובעים שם מקום ללימוד תורה, על ידי זה ממשיכים בית מקדש לביתם ויכולים להמשיך "אלקים קרובים אליו בכל קראנו אליו".

ואמר בנו האדמו"ר רבי שלום זצ"ל, הוא הנאמר "ישוּב ינחמונו", היינו ששם אלקים הרומז למידת הדין ישוּב ויתהפך למידת הרחמים, שדווקא במידת הדין יהיה הקב"ה קרוב אלינו וישפיע עלינו שפע טוב עד בלי די, וזוהי נחמה כפולה ומכופלת, כנאמר בהפטרות השבת, "נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם", דווקא - שמידת הדין היא זו שתנחם ותרחם, והוא שאמר דוד המלך ע"ה, "היינו כחולמים", כי אין זה מדרך הנהגת המידות שתשתנה מידה עד להיותה הפוכה לגמרי ממהותה.

מאורות היכל הברכה למהרי"א מקומרנא

"כי מי גדול כה' אלקינו בכל קראנו אליו" – קראנו חסר יוד בכל קריא. הוי"ה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו", מספר שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד", כי כשאנו מייחדים במסירות נפש כל העולמות לאחדות אחד יחיד ומיוחד, אזי כל אלהים נעשין קרובים אלינו, וקרוב פסול לדון את קרובו ונמתקין כל הדיבין ונעשין רחמים ורצון וחיים אמן כן יהי רצון. וזהו ב' פעמים קראנו היינו בקבלת הייחוד.

מאורות הסיפור החסידי – הניסיון - א

"בערל שלי", העיד הרה"ק פנחס מקוריץ ז"ע, "יש לו מסירות נפש אפלו על חשש רחוק דרבן".

ר' דוב בער נמנה על המיוחדים שבחבורת הקודש שבהיכל הרבי ר' פנחס. פרוש לגמרי מהבלי עולם הזה, כל ימי חלדו יושב אוהל היה על התורה והעבודה. דאגות פרנסה לא הפרידוהו כלל, מעולם לא נתן דעתו על עניי החומר.

זוגתו הצדקת הביאה מרף לביחה מחנות קטנה שבבעלותה כשבבעלה חובש ספסלי ביהמ"ד, ומעולם לא דרכו עקבותיו על סף החנות. אך עול הפרנסה היה כבד מלשאתו על כתפיה, ובפרט שמפליה כרוכים אחריה. כיצד אעניח על בני ובנותי הקטנים, כאשר כל היום עסוקה אני למעלה מראשי בחנות? התמרמרה תדיר.

אך בעלה, מרוב אהבתו וחשוקתו להנות בהיות דאביי ורבא. הוא באחת ומי ישיבנו, "נפשי חשקה בתורה" פנע לעומתה, "אם אין אני דבוק בקונו כל שעות היממה, למה לי חיים?" מה לי לעסוק בעסקי תנור וכירים, דברים נפסדים שאין להם ערך כלל לעומת החיים הנצחיים, בתורה ועבודה.

שנים רבות ניסתה בכל דרך אפשרית להשפיע על בעלה שימה נכמו לסייע בידיה בניהול המסחר, אך לשוא. עניי הגשם לא נחשבו אצלו למאוס, והיא המשיכה בעבודתה כשהיא וקרעת בין ביחה בספול בעולליה לבין החנות במשא ומתן.

כאשר כלו כל הקציץ, נמלה החלטה בלבה, "אלך לרבו הרה"ק רבי פינחס לקבול לפניו על בעלי שאינו שח לבו לנפש עולליו הנעופים ברעב ואינו מפרנסם", יסורי נפש רבים קדמו להחלטה זו, כיצד אעז פני להכנס להיכל הקודש בדברים על בעלי הצדיק ההוגה בתורת ה' יוםס וליל, הרהרה. ידוע ידעה הישב את החיבה העזה שרוחש הצדיק לתלמידו זה.

אך ההכרח לא יגונה, לא נותרה לפניו ברירה אחרת. חייבת היא לשפוך את לבה לפני הרבי, מרם תכרע תחת המשא הכבד הרובץ על כתפיה.

ימים רבים דחתה את ביצוע תכניתה, חלשה היתה בנפשה מלגשת אל היכל הצדיק, אך כאשר מצבה החמיד ביותר, וראתה שלא תוכל להמשיך כך, אדרה עז בנפשה, וצעדה בברכים כושלות לעבר משכן הרבי.

לבה הלם בעז עת אשר דפקה על דלת הבית. מיד לאחר הנוקיעה הראשונה, אבחה בכל מאודה לשוב על עקבותיה ולחזור לחנותה, אך כבר אחרה את המועד. הדלת נפתחה ולעומתה נצב הגבאי ששאלה מה חפצה.

"ברצוני להכנס אל הקודש פימה" השיבה ברתח.

"המתניי כאן בחדר המתנה עד אשר יגיע תורך", אמר הגבאי.

שעה ארוכה המתנה, כשכל רגע נחשב בעיניה לנצח, חפצה היתה בכל מאודה להיות כבר אחרי הרצאת מענותיה.

סוף סוף הגיע תורה, לבה פרפר מרוב אימה בהכנסה לקודש הקדשים. הלואי והאדמה היתה פוצה פיה וכולעת אותי, הרהרה בחרדה.

אך כאשר שאלה הרה"ק מקוריץ בקול מלא רחמים למבוקשה, נחעורדה. קולו האבהי והרחום נסך בקרבה כוחות חדשים ורעניים. ובסתונה שב אליה.

בקול רועד אך בוסח, החלה לשמוח את מענותיה.

"קובלת אני על בעלי ר' דוב שאינו מפרנסני, נצבת אני בחנות מן הבוקר ועד ערב. היום להמציא מרף לנפש עוללי, כשאני נושאת לבדי בעול הפרנסה ללא עזרה כלשהי מצד בעלי".

"כיצד מסוגלת אנכי לעשות שתי מלאכות בחדא מחתא, להשניח על המף, ולעסוק במשא ומתן בלי סעד תומך. "אנא רבנו הצדיק" קראה בעז כשהיא פורצת בבכי מר, "צוה נא לבעלי שיבוא לסייעי מעט בעול המסחר. "עמוד הוא עשה אחת במשך היום בחנות, למען אוכל למפל מאט בילדי שהם הפקר ללא השגחה..."

הצדיק עליבו התחמץ בקרבו למראה יבבות המסכנה, מיהר להשיבה. "מעני קולך מבכי ועייף מדמעה. אל תפול רוחך, אנכי אצוה לבעלך כדברך, אף שידוע אנכי את מסירות נפשו על התורה, וכמיהתו העזה להנות בה ללא הסח הדעת ואף לא לרגע קט, אדבר על לבו שיעמוד בחנות שעתיים בכל יום, למען הקל מעליך, וכדי שתוכלי ליתן את דעתך על נפש עולליך לבלתי יתפרזו כצאן אשר אין להם רועה".

המשך יבוא בס"ד

לוקס מ'קוראי עונג" (הרב וולקאן)

מאורות דמשק אליעזר רבי צבי אליעזר מקומרנא

"ושנתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך וכו', שמעתי מפי הרב הצדיק יצחק משה מהעיר סקאלי זצ"ל, שכל חמדת ואהבת התורה מה שלבו חפץ מאוד בלימוד התורה הקדושה, קנה לעצמו דייקא מאלו עיתים שהיה יכול לפטור עצמו שאין לו עתה פנאי ללמוד, והיה מתגבר או עוד יותר ללמוד, ומוזה דווקא בא לו מדרגת אהבת לימוד התורה הקדושה.